

Одрекао бих те се, Косово моје, да имам шта друго да сачувам, но све што сабрах ено ми под каменом Грачанице.

Дао бих те у бесцење да има ко да те купи, ал што си јефтиније то мртви нуде више за тебе.

Лако бих без тебе кад бих где друго нашао јутро налик ономе у Великој Хочи, но неће очи...

Нагиздају се, упараде, ухвате под руку и ногу пред ногу ка Призрену...

Ено се распеване умивају Бистрицом, јутре у
Архангелима, веле брзо ће само да се са Шаре нагледају Ђаковице...

Нека вас, не журите, не требате ми, имам ја очију што не виде до Косова, кад се ноге отму, веле хоће и оне кад могу очи па устрче Проклетијама, ено се на врху ухватиле у коло па све преплићу Паштриком и Коритником.

Пружим руке да их дограбим, да их сапнем и спотакнем о Кошаре, а руке се дограбе за небо и не пуштају!

Куд очи и ноге и оне би ту, невернице!

Држе се за небо и не пуштају!

Како их дозовем тако стресу небо ко шареницу, попада међава звезда, сметови падалица...

Где падну ту васкрсну.

Веле да су то очи ратника...

Васцело Косово и Метохија трепери и трепће, свукду мртве очи прогледале, стале у строј, описале међе, потекле из њих Ситница, Лаб, Ибар, Дрим...

Васкрсла спаљена села, миришу огњишта и тамјан, хлеб мртве мајке за мртвога сина.

Како га преломе на пола распевају се векови из њега...

Пошаљем глас да дозове очи, руке, ноге...кад нигде ни гласа од гласа...

Чујем од ветрова с Бајгоре да се скрио у Дечанима, утекао у литургију, пребегао у клепала, искушеник је у Зочишту, замонашио се у Богородици Љевишкој...

Скрио се на иконама, резлого се по божурима, исповеда се у Самодрежи...

Ко чобанче на дедовој ливади у Дреници лежи...

